

Mundtlig præsentation til eksamen om ulighedsperspektiver i lyset af en Transnational social protestbevægelse- Anonymous.

Som i nok har bemærket, så har jeg i min synopsis dels brugt pensumlitteratur men også overskredet pensum der hvor jeg har fundet mere forklaringsbidrag fra eksterne forfattere. Dette skyldes at mit udforskede genstandsfelt rummer en kompleksitet og udfordringer til gængs sociologisk litteratur.

I min synopsis, konstaterede jeg at Anonymous er en transnational socialprotestbevægelse. Jeg afsluttede synopsisen med at påpege flere interessante sociale ulighedsperspektiver der kan tages fat i. Derfor vil jeg i min igangværende præsentation dels uddybe pointerne om marginalisering, stigmatisering, politisk ulighed fra synopsisen og dels bygge videre på synopsisen med nye perspektiver. Sidst vil jeg lægge op til en videre diskussion som vi kan tage op hvis i også finder perspektiverne interessante. For at sætte en ramme vil jeg første slå ned på begreber som identitet og kultur, ud fra de ulighedsskabende dynamikker der kan påpeges.

Det første ulighedsperspektiv jeg vil påpege, er den diskursive ulighed der opstår som følge af myndighedernes stempling af Anonymous, som "cyberterrorister" som det amerikanske justitsministerium har gjort. Denne diskursive ulighed gør at Anonymous og dens medlemmer udstilles som moralske afvigere.

Stigmatiseringen som moralske afvigere der ligger i begrebet "cyberterrorist" rummer også den retspolitiske konsekvens hvormed bevægelsen anskues som et kriminelt foretagende endvidere betragtes som en trussel der skal infiltreres, bekæmpes, dømmes og fængsles. Hvilket skete igennem hele 2013 der kan betragtes som en krig mellem myndigheder og Anonymous. Med en af mine informanters beskrivelser, bliver det at være fanget i at være medlem af Anonymous og foretage cyberangreb med politisk motivation, behandlet som værre end tre gange mord eksempelvis i USA.

I en social uligheds optik kan dette betegnes som en kollektiv stigmatisering og kriminalisering uden sondring mellem den mangfoldighed af miljøer, fragmenter og variation af individer Anonymous rummer.

Det andet ulighedsperspektiv jeg vil inddrage er selve mødet mellem bevægelsen og myndighederne. I dette møde fremtræder der en ulighed, som følge af Statens og domstolenes kategorisering af borgerne og borgernes reaktion på dette.

I mødet med en domstol i USA i 2013 sagde en hacktivist, Jeremy Hammond, til dommeren, "I did this because I believe people have a right to know what governments and corporations are doing behind closed doors".

Dette statement, er i virkeligheden et ekko for mange andre tilsvarende forklaringer hackere fra Anonymous giver. Hvormed de erklærer at deres mål er ideologiske og ikke finansielle. Denne kendsgerning udviste domstolene ikke meget sympati for i løbet af 2013. Et år der kan betegnes som året hvori der var krig mellem regeringer og hacktivist.

I dette er der på den ene side en illustrativ pointe ift. den sociale ulighed der opstår som følge af kategoriseringer af borgere. På den anden side illustrerer det også et paradoks og en forståelseskluft parterne imellem. Fordi hvad dommerne ser som noget kriminelt anskues af Anonymous medlemmer derimod som et arbejde for "the public good" og motiveret af politiske årsager.

Domstolene dømmer dem ud fra "det officielle syn" om dem som "hensynsløse computerbarbarer". Et syn der bestrides af forskere som Manuel Castells, Gabriella Coleman og Steven Leacy".

Sidst men ikke mindst bidrager denne statslige kollektive kategorisering hvoraf der følger en stigmatisering og kriminalisering til en ond spiral. Eftersom at denne forfølgelse også dækker de mange i Anonymous som aldrig har foretaget en lovovertrædelse. Dermed styrker den onde spiral således yderligere den modstand mod myndigheder der er at finde i kollektivet Anonymous.

Et sidste ulighedsperspektiv i forbindelse med identitet og kultur jeg af tidsmæssig hensyn kun vil nævne kort, kan vi samle op i diskussionen. Det er Laura Gilliams, teoretiseringer i mødet mellem muslimske minoritetsbørn og den danske folkeskole. I diskussionen kan jeg argumentere for hvorfor jeg vurderer dette analogt kan overføres til mit genstandsfelt med Anonymous.

Politisk ulighed – politisk mistillid og manglende politisk repræsentation

Til den politiske del af mit sociale ulighedsperspektiv vil jeg fremhæve en refleksion som Magtudredningens forfattere afslutter deres undersøgelse af den parlamentariske elite med. Kjær og Pedersen nævner det tankevækkende ved at eksempelvis, arbejdsløse, kontanthjælpsmodtagere eller handicappede ikke kun mangler repræsentation i Folketinget, men også det forundrende ved at den politologiske litteratur ikke rejser normative debatter om det bør være eller forblive således at der ingen repræsentanter er for disse grupper i Folketinget!

Det særligt interessante ved denne pointe i mit genstandsfelt er at Anonymous, som jeg nævnte i synopsen fra mit feltarbejde, præsenterer sig selv som forsvare af disse svage gruppers rettigheder. Omvendt stiller Anonymous ikke sig selv til rådighed via traditionelle politiske kanaler som partier.

Når Anonymous medlemmer som en del af en socialprotestbevægelse ikke engagerer sig i den traditionelle politiske deltagelse med partipolitik og ikke har orientering imod politikens input-side er det ikke fordi det kan forklares med Jørgen Andersens termer som konsekvens af en afmagtstese eller en polarisering mellem højere eller lavere uddannede. Anonymous medlemmer ser dem selv som værende i kamp mod et system. I kamp for retfærdigheden mod et system de oplever ikke lytter til dem selv eller de underbemidlede. Deraf følger at de mener det er nyttesløst at beskæftige sig med politikens input-side. De finder det mere meningsfuldt at føre cyberangreb for at synliggøre uretfærdigheder og fange massemediernes opmærksomhed og mobilisere civilsamfundet. Dette skyldes både mistillid til det politiske system men også oplevelsen af manglende repræsentation af de 99% interesser. Af denne grund finder der dels fraktioner i Anonymous der ønsker og kalder til revolution, men også fraktioner der alene ønsker indførelse af et direkte demokrati med større medbestemmelse til alle borgere. Dette er også den radikale demokratiforståelse de selv praktiserer i deres egne beslutningsprocesser.

Med disse afsluttende refleksioner tror jeg det kunne være interessant at diskutere videre med henblik på at afklare følgende aspekter:

Hvilken relevans er der i Laura Gilliams refleksioner over de etniske minoritetsbørns møde med skolen, ift. Anonymous og den måde hvorpå den modtages i samfundet og domstole og myndigheder?

Hvorvidt kan eller bør Anonymous virke anskues som en politisk deltagelse?

Hvilke effekter og potentialer kan der komme ud af at anskue Anonymous som politisk sammenlignet med den eksisterende diskursive og kategoriserende ulighed?

Anonymous er et voksende fænomen nationalt og internationalt. Hvilke råd kan man give danske policymakers på det med danske øjne ukendte fænomen, således at forskningen bidrager til at der træffes kvalificerede beslutninger på området?